

Karštą 1980-ųjų liepos vakarą Benas Sauteris įvirsto pro mūsų namo Menkių kyšulyje priekines duris ir pasisveikino įprastiniu žvaliu šūksniu: *Gera dieną!* Anuomet dar vos įžengęs į septintą dešimtį, Benas džiaugėsi vešliais žilais plaukais, o jo delnai buvo nusėti nuospaudų, nes mėgo darbuotis lauke. Stypsodama koridoriuje stebėjau, kaip svečias viena ranka plekšteli per pečius mano patėviui Čarlzui Grinvudui, o kita kilsteli rudą popierinį pirkinių maišelį tamsiais permirkusiais kampais.

– Pažiūrėsim, koku skanėstu lauktuves paversi šįkart, Malabara, – tarė Benas mano mamai, stovinčiai greta sutuoktinio, ir parodęs varvantį paketą pakštelėjo jai į skruostą.

Mama nusinešė maišelį į virtuvę, padėjo ant pjaustymo stalo, pravėrusi dirstelėjo vidun.

– Karvelių jaunikliai, – išdidžiai pareiškė Benas trindamas rankas. – Tuzinas. Nupešti ir išdarinėti, dėl tavęs net galvas nupjoviau.

Aha, vadinasi, maišelis buvo drėgnas nuo kraujo.

Pašnairavau į mamą: užuot persikreipęs, jos veidas džiugiai nušvito. Mintyse ji garantuotai jau skaičiavo, kokioje temperatūroje ir kiek laiko reikės kepti, kad odelė apskrustų, o mėsa išliktų sultinga, kokie prieskoniai geriausiai atskleis jos skonį ir aromatą. Virtuvėje mama pražysdavo – tai buvo jos scena, kurioje virsdavo žvaigždė.

– Ką aš galiu pasakyti – va, čia tai lauktuves, Benai, – nusijuokė mama ir pakreipusi galvą vertinamai jį nužvelgė. Akių neatitraukė ilgai.

Malabara buvo labai kritiška. Jos palankumą tekdavo pelnyti. Kartais sėkmė pastangas vainikuodavo tik po kelerių metų, kartais – niekada. Mačiau, kad Benas Sauteris jos akyse pakilo laipteliu aukščiau.

Benui įkandin pasirodė jo žmona Lilė, nešina gėlių puokšte iš savo sodo Plimute ir pintinėle rėžiukų, ką tik priskintų upelio pakrantėse, – Malabara dievino aitroką šių žalumynų skonį. Lilė buvo dešimčia metų vyresnė už mano mamą, smulkaus sudėjimo, neišskirtinės išvaizdos, – jos rudi plaukai jau žilo, o raukšlėtas veidas tarsi bylojo apie Naujosios Anglijos gyventojams būdingą praktišką mąstymą ir abejingumą tuštybėms.

Stovėdamas nuošalyje Čarlzas plačiai šypsojosi. Jis mėgo draugiją, skanų maistą, kalbas apie praeitį, o leidžiant savaitgalį su senu draugu Benu ir jo žmona Lile viso to, žinojo, bus apščiai. Aš Sauterius pažinojau nuo aštuonerių metų, kai mama ištekėjo už Čarlzo. Jie mane domino tiek, kiek vaiką domina tėvų draugai, kitaip tariant, ne per labiausiai.

Tada man buvo keturiolika.

Netrukus prasidėjo kokteilių valandėlė – šventas mūsų namų ritualas. Mama su Čarlzu kaip visuomet pirmiausia išlenkė po stiklą burbono su ledu, paskui dar kartą, tada perėjo prie

mėgstamiausio aperityvo, kurį vadino „energijos užtaisu“: sauso *Manhatano* kokteilio su citrinos žievelės spirale. Sauteriai, sekdami mano tėvų pavyzdžiu, gėrė tą patį. Keturi draugai su kokteiliais rankose šnekučiuodamiesi iš svetainės nupėdino į terasą, paskui – per veją prie medinių laiptų, vedančių paplūdimio link. Sustoję viršuje, mėgavosi sūriu oru, saulėlydžio nurausvintu dangumi, kirų klyksmais, prišvartuotais laiveliais, tolima bangų mūša.

Po ilgos darbo dienos nuomojamame žvejybos kateryje Velflite prie mūsų prisijungė mano vyresnysis brolis Piteris – įdegęs šviesiaplaukis šešiolikmetis nuo druskos ir saulės pertekliaus suskirdusiomis lūpomis. Juodu su Benu kalbėjosi apie dryžuotuosius ešerius: kuo šie minta (mažaisiais tobiais), kur kimba (už seklumą, bet netoli kranto). Abu sutarė, kad sportinė žūklė su banaliais masalais ir aukščiausios kokybės valu – reikalas nerimtas. Benas buvo aistringas žvejys. Jis pats rišdavo museles, kasmet keliaudavo į Islandiją ir Rusiją žvejoti mažiausiai civilizacijos paliestose pasaulio upėse. Per gyvenimą jau buvo sugavęs ir paleidęs daugiau nei septynis šimtus lašių ir siekė šį skaičių padidinti iki tūkstančio. Šiaip ar taip, ir Piterio jūroje praleista diena visgi buvo praleista jūroje, net jei teko plukdyti alų plempiančius turistus.

– Mama, kada vakarienė? – pasiteiravo Piteris, amžinai išbadėjęs ir nekantrus.

Šių žodžių pakako, kad pasuktume namų link. Žinojome, kas laukia.

Motina įjungė šviesą virtuvėje ir nusiplovusi rankas suskato triūsti: išvyniojo begalvius paukštelius, suguldė juos į eilę ant darbastalio, nusausino vidų švariu rankšluosčiu. Įsitaisę ant tvirtų aukštų kėdžių ir alkūnėmis pasirėmę į žalio marmuro stalviršį, nekliudomi mėgavomės plušančios Malabaros vaizdu. Didžiulį pjaustymo stalą it gėlių kompozicija puošė vazonai su aromatinėmis žolelėmis: bazilikais, kalendromis, čiobreliais, raudonėliais, mėtomis. Aptirpęs sviesto stačiakampis priminė žvilgantį pylimą. Motinos peilio laukė stambi česnako galva. Pro stiklines svetainės sienas mums už nugarų vėrėsi panorama į Nauseto uostą: atoslūgio atidengtas žolių saleles ir smėlio seklumas. Anapus uosto driekėsi dar vienas – tolimasis – paplūdimys, rusvai žalsva smėlio juosta, kurios kopos saugojo mus nuo Atlanto. Smulkindama, maišydama ar trindama motina vis stabtelėdavo, pakeldavo akis ir apžvelgusi šį reginį nusišypsodavo.

Į šį miestą Menkių kyšulyje mama važinėdavo nuo mažų dienų. Žvelgiant iš viršaus, Orlinsas yra kaip tik milžiniškos, šešiasdešimt penkias mylias į Atlanto vandenyną išsikišusios rankos alkūnės linkyje, nuo kurio ranka krypta atgal žemyno link ir vis siaurėja iki pat kumštinių sugniaužtos Provinstauno plaštakos. Vaikystėje Malabara gyveno Počete; ištekęjusi už mano tėčio, turėjo nedidelį kotedžą Nauset Haitse; o prieš kelerius metus, be abejo, prisidėjęs Čarlzui, įsigijo kelių akrų sklypą pakrantėje. Šiame name atliko kapitalinį remontą, tad ne atsitiktinai gražiausias vaizdas vėrėsi iš virtuvės.

Jeigu galvodami apie virtuvėje triūsiančią moterį įsivaizduojate geraširdę namų šeimininkę

klostuota prijuoste ar gyvenimu nusivylusią motušę, uoliai vykdančią pareigą pamaitinti savo jauną šeimynėlę, labai klystate. Čia, paskutiniame vingiuoto kelio į paplūdimį name, virtuvė buvo štabas, o Malabara – jo penkių žvaigždučių generolas. Dar gerokai prieš tai, kai atviros virtuvės atėjo į madą, ji laikėsi nuomonės, kad kulinariai turi būti vertinami, o ne ištremiami už durų į kaitrią patalpą darbuotis vieni. Šioje virtuvėje į angliško kremo jūras plaukdavo morengai, ant tobulai apskrudintų ančių kepenėlių riekių varvėdavo tirštinti figų padažai, įgudusi ranka gardindavo rėžiukų ir trūkažolių salotas alyvuogių aliejumi ir jūros druska.

Mama retai gamindavo pagal receptus. Jai instrukcijų nereikėdavo. Išmanė, kaip derinti maisto produktus, tad kliaudavosi vien skoniu, nuojauta ir pirštais. Lašelyje sodraus skonio padažo Malabara gebėdavo pajusti menkiausią kardamono užuominą, vienintelę citrinos žievelės drožlę, slapto ingrediento pėdsaką. Ji turėjo įgimtą kompozicijos ir struktūros pojūtį, nujausdavo, kokių pokyčių laukti didinant ar mažinant temperatūrą. Be to, puikiai suprato savo talento galią – ypač priešingai lyčiai. Pasitelkusi aštrų peilį, aromatingų prieskonių ir ugnį, motina gebėdavo prigaminti vaisių, kurių vien kvapas būtų priviliojęs pilnus laivus vyrų ir privertęs sukti uolų link, o ji mėgautųsi stebėdama, kaip jie garma į gelmes. Buvau skaičiusi graikų mitus, tad žinojau apie sirenas ir žavėjausi motinos galiomis.

Džiugus kamščio pokštelėjimas žvakių apšviestame kambaryje – vadinasi, vakarienė gatava. Visi šeši susėdome aplink stalą ir įnikome į pirmąjį patiekalą: garais apdorotas smėlines mijas, kurių su mama tądien per atoslūgį pririnkome netolimoje seklumoje. Pravėrę geldelę, nusmaukdavome odą nuo ilgo kaklelio, pamirkydavome kūnelį karštame sultinyje bei ištirpintame svieste ir dėdavomės į burną. Skonis – kaip vandenyno.

Atėjo metas vakaro pažibai – pagrindiniam patiekalui. Malabara Beno karvelius patiekė šeimyniškai – ant didžiulės pjaustymo lentos su grioveliais gausiai tekančioms sultims. Ilgomis žnyplėmis išdėliojo paukštelių į lėkštes. Pusiau žalia mėsa buvo it šilkas, minkštutėlė, smulkiaplauštė, o skonis sodresnis, nei tikėjausi. Odelė rieboja – kaip anties, bet traški lyg kepta šoninė. Prie mėsos mama pagamino pikantišką kukurūzų, kiaušinių bei grietinėlės pudingą, ir dabar šaukštu įkretė jo kiekvienam į lėkštę. Saldus ir sūrus skoniai papildė vienas kitą, garnyras buvo sultingas, su vos juntama rūgštele.

Paragavusi pirmo kąsnio, mama palaimingai sudejavo. Ji niekada nesivaržydavo mėgaudamasi savo darbo vaisiais.

– Tikra *tobulybė*, – prisimerkdamas tarė Benas, sėdintis greta Malabaros. Viena ranka apkabinęs jos kėdės atlošą, jis kilstelėjo taurę: – Už virtuvės šefę!

– Už Malabarą, – pritarė Lilė.

Susidaužėme taurėmis. Patėvis plačiai nusišypsojo:

– Už mano mieliausiąją.

Čarlzas dievino beveik penkiolika metų jaunesnę mano mamą, kuri jam buvo antroji žmona. Kai per draugus susipažino ir įsimylėjo, abu buvo dar susituokę. Čarlzas jautėsi dėkingas už tai, kad mano mamos neatbaidė užsitęsusių jo skyrybos ir net keli prieš pat judviejų sutuoktuves ištikę insultai, po kurių dešinė jo kūno pusė liko iš dalies paralyžiuota. Patėvis vaikščiojo vilkdamas koją, o rašyti ir valgyti išmoko kaire ranka.

Čarlzas su Benu draugavo nuo vaikystės, juos suvedė meilė Plimuto miesteliui, kur Benas, tiesioginis *Mayflower* piligrimų² palikuonis, gyveno, o Čarlzas jaunystėje vasarodavo. Nors buvo labai skirtingi – Čarlzas nuolat paskendęs mintyse, Benas itin aktyvus fiziškai, – jų draugystė nenutrūko ir po kelių dešimtmečių. Buvo bendraamžiai (juodu skyrė vos pusmetis), bet emocionalus, charizmatiškas Benas atrodė jaunesnis net keleriais metais. Medžiotojas, žvejys ir aplinkos saugotojas – be to, klestintis verslininkas – puikiai nusimanė apie gamtą ir entuziastingai dalijosi žiniomis. Per vakarienę apipyčiau jį klausimais: *Kaip poruojasi kardauodegiai? Kodėl silkės pavasariais migruoja? Kaip kietosios veneros deda kiaušinėlius?* Mėginau Beną sugluminti, bet man nepavyko. Atsakinėti į klausimus apie aplinką ir jos gyventojus jam buvo vienas malonumas.

Mums valgant, Benas įsišneko apie karvelius, kuriuos veisė jau daugiau nei trisdešimt metų.

– Ar žinotai, kad jaunikius peri ir maitina *abu* tėvai? – mostelėjo į mane miniatiūrine blauzdele.

– Tai čia, taip sakant, miesto balandžiai? – pasiteiravau susidomėjusi, ar tai tie patys murzini padarai, kuriuos matydavau Niujorke, kur buvau gimusi ir kur vis dar gyveno mano tėtis.

– Iš dalies. Ir tie, ir anie priklauso karvelinių šeimai, – paaiškino Benas, paliesdamas mano ranką. – Mes auginame baltus, dekoratyvinius.

– O, Rene, jie nuostabūs! – šūktelėjo Lilė. – Kada nors atvažiuok pasižiūrėti.

– Labai norėčiau, – atsakiau ir dirstelėjau į mamą. Ši pritariamai linktelėjo.

– Beje, o kaip tu juos žudai? – įsiterpė Piteris.

Benas nusuko plonytį nematomo paukščio sprandelį.

Smagus ir kupinas netikėtumų vakaras tęsėsi. Temperamentingasis Benas kalbėdamas mėgo gestikuliuoti ir buvo linkęs išsiplėsti, bet dėmesingai išklausydavo ir kitus pašnekovus. Pastebėjau, kaip vakarienėjant jo akys vis krypta į mano motiną. Ši mėgavosi svečio dėmesiu ir atmetusi galvą skardžiai juokėsi. Vienu metu atkreipiau dėmesį, kaip mama šakute vedžioja per išgaubtą kukurūzų apkepo paviršių savo lėkštėje. Abi dirstelėjome, ar Benas žiūri. Jis žiūrėjo. Slapčia man šyptelėjusi, mama mudviem su Piteriu pripylė po taurę raudonojo vynu.

– *Pinot* puikiai tinka prie karvelių, – tarė taip, lyg kasdien maistą užsigertume vynu.

Pastebėjusi mano nuostabą, tik nerūpestingai gūžtelėjo:

– Jei gyventume Prancūzijoje, vyną per vakarienę būtum gėrusi nuo aštuonerių!

Benas pritariamai sukikeno, o mama jam atsakė iš širdies nusikvatodama.

Į man siūlomą alkoholį ir savo antrųjų pusių flirtą Čarlzas su Lile reagavo ramiai ir taip pat prapliupo juoktis.

Tą vakarą viskas atrodė velniškai linksma.

Apie devintą ėmiau nekantrauti. Nors buvome įjungę ventiliatorius, oras valgomajame pernelyg įkaito, mano šlaunys lipo prie kėdės paviršiaus. Slapčia vis dirsčiojau į senovinį pastatomą laikrodį. *Kur jis?* Kai į duris pagaliau pabeldė, maldaujamai pažvelgiau į brolių. Tas nesijudino iš vietos.

Prašau, nebyliai meldžiau kilstelėjusi antakius. Nagi. Būk geras.

Piteris užvertė akis ir nenoriai gūžtelėjo, bet paskui pasidavė ir nupėdino prie durų.

– Ar galiu eiti? – paklausiau mamos. – Įkvėpsiu gryno oro.

Ji linktelėjo, gerai nė nenugirdusi klausimo.

Atsistojusi nunešti lėkštės pajutau, kaip nuo vyno svaigsta galva. Nuskubėjau į antrą aukštą, išsivaliau dantis, perbraukiau šepečiu plaukus ir nulėkiau prie durų. Likus kelioms pėdoms, sulėtinau žingsnį, kad neišsiduočiau, kaip nekantrauju.

Verandoje brolis šnekučiavosi su mūsų kaimynu Tedu. Visi žinojome, kas bus: Piteris palinkės labos nakties ir vėl įsmuks vidun, o mudu su Tedu, apėję namą, mediniais laiptais nulipsime į pajūrį. Nelabai turėjome ką vienas kitam pasakyti, tas vaikinukas ir aš, tad nesikalbėjome. Pasiekę savo įprastinę vietelę, išsitiesėme ant rupaus smėlio ir pradėjome glamonėtis – kaip ir kiekvieną vakarą, jau beveik savaitę.

Pro šalį praėjo rankomis susikibusi porėlė. Nepastebėję, kad tįsome ant smėlio jiems už nugarų, įsimylėjęliai atsirėmė į uolą prie pat vandens ir nukreipė žvilgsnius į mėnulio atspindį įlankoje. Pasirodžius pašaliniais, paprastai atšlydavome vienas nuo kito, bet šįsyk Tedas, prispaudęs pirštą prie lūpų, davė ženklą tylėti ir trūktelėjęs kilstelėjo mano berankovę palaidinę, apnuogindamas krūtis. Iš netikėtumo netekusi žado, prisispaudžiau prie smėlio. Mėnesienos nutviekstą Tedo veidą perkreipė geidulingas vypsnyš. Jis ryte rijo mano krūtinę akimis. Vaikino pažastyse tamsavo rusvi plaukeliai, po oda judėjo pečių raumenys. Jam ėmus glamonėti krūtis – pirmiau vieną, paskui kitą, mano krūtinėje pažiro kibirkštys, o į tarpukoji plūstelėjo šiluma.

Kai grįžau namo, motinos vakarienė ėjo į pabaigą. Lilė švarino desertines lėkšteles, patėvis atrodė išsekęs. Net Benas su Malabara buvo aprimę. Nepastebėta prasmukau į antrą aukštą.

Įsliuogusi lovon, mintyse vis iš naujo išgyvenau pasimatymą su Tedu. Jo poelgis niekaip nėjo man iš galvos. Paauglių lytinio gyvenimo taisyklės buvo aiškios – kelio atgal nėra. Supratau,

kad starto linija buvo perstumta ir, vogčia išslinkus kitą sykį, mano apnuogintos krūtys bus priimtos kaip duotybė.

Praskleistos užuolaidos ir atlapoti langai negelbėjo nuo miegamajame tvyrančio alsinančio karščio. Druskingo jūros oro sudrėkinti plaukai lipo prie sprando, o kojos vėlėsi į nuskalbą medvilninę patalynę, prineštą smėlio. Tik mėnulis priminė šaltą metalo plokštę, troškau prie jos prispausti veidu. Lauke nedvelkė nė menkiausias gūselis, nebuvo girdėti nei žvejų laivelių dunksėjimo į lynus, nei mamos vėjo varpelių skimbčiojimo. Name taip pat viešpatavo tylą. Regis, tėvai ir jų svečiai pagaliau sugulė miegoti.

Per šiuos metus mano kūnas labai pasikeitė. Seniau, norint patraukti berniukų dėmesį, tekdavo juos vaikyti. Dabar pakakdavo įsikibti verandos turėklų ir gundomai išsilenkti, suleisti kojų pirštus į minkštą smėlį ar kilstelėjus akis prisimerkti, lyg akintų saulė, ir jie bemat susidomėdavo. Ilgai tylėjęs, kūnas ėmė tarpti – augo krūtys, plėtėjo klubai, oda standžiai aptempė vis naujus iškilumus. Viduje dėjosi dar keistesni dalykai.

Kas mėnesį kraujuodavau kamuojant pilvo skausmams, bet niekas nepaaiškino kitko: kaip ten drėgna ir klampu, kiek visko vyksta net ir nesergant mėnesinėmis, kaip viskas keičiasi, minkštėja, kaip norisi sekti pokyčių paliktais slidžiais pėdsakais. Grimzdama į miegą mintyse svajingai vis iš naujo kartočiau vakaro įvykius – pakelta palaidinė, delnai ant krūtų, – kol mane sukrėtė dar nepatirtas jausmas. Iš gelmių atšniokštusi neįprasta banga perliejo visą kūną, lyžtelėjo kiekvieną nervą, kiekvieną ląstelę.

Kas atsitiko?

Miegai išsilakstė, bandžiau atkurti savo veiksmus, įsiminti taką, nuvedusį į stebuklą šalį, bet mintys manęs neklausė. Panirau į neramų miegą.

– Rene, pabusk.

Pajutusi ranką ant peties, užsiklojau galvą antklode.

– Rene, būk gera.

Dar nė neatsigręžusi, tyliame mamos balse išgirdau keistą virpesį, padvelkė *Pinot Noir* vynu. Jos kuždesys skambėjo neryžtingai, kone beviltiškai. Jaučiau, kaip įdubo čiušinys, jai prisėdus greta manęs, įsitempia, kad nepasiversčiau ant šono. Nepraverdama akių stengiausi kvėpuoti ramiai ir tolygiai.

– Rene!

Nors ir reiklesnis, balsas vis dar keistai virpčiojo. Motina kilstelėjo antklodę.

– Būk gera, pabusk.

Net ir jai sėdint šalia, palinkus virš manęs, karštai kvėpuojant į ausį, nenorėjau pakirsti iš

svajų apie Tedą. Ko vidury nakties mamai prireikė mano kambaryje? Akimirką nusigandau: bene nuojauta jai pakuždėjo, jog tik ką žengiau pirmą žingsnį sekso link? O gal Piteris išdavė, kad šlaistausi aplinkui ieškodama bėdų? Snūdžiai nusigrėžiau. Nebuvau nusiteikusi klausytis moralų. Vis dar apsvaigusi nuo ką tik patirto jausmo, stengiausi kuo ilgiau jo nepamiršti.

– Rene, pabusk. Prašau.

Palik mane ramybėj, pamaniau.

– Širdele. Būk gera. Man tavęs reikia.

Tai išgirdusi, pravėriau akis. Malabara vilkėjo naktinius marškinius, plaukai netvarkingomis sruogomis krito ant pečių. Atsisėdau lovoje.

– Mama, kas nutiko? Ar viskas gerai?

– Benas Sauteris ką tik mane pabučiavo.

Informaciją priėmiau. Pamėginau suvokti. Nepavyko. Pasitryniau akis. Motina vis dar sėdėjo greta.

– Benas mane pabučiavo, – pakartojo ji.

Daiktavardis, įvardis, veiksmažodis – sunku būtų sugalvoti paprastesnį sakinį, ir vis dėlto niekaip neperpratau jo prasmės. Kodėl Benas Sauteris turėtų bučiuoti mano mamą? Nebuvau naivi; žinojau, kad žmonės kartais bučiuoja tuos, kurių neturėtų. Tėvai nuo manęs neslėpė santuokose darytų klaidų, tad apie neištikimybę nusimaniau geriau nei dauguma vaikų. Man tebuvo ketveri, kai tėvai išsiskyrė, šešeri, kai tėtis vedė antrąsyk, septyneri, kai naujoji jo santuoka vėl ėmė byrėti, ir aštuoneri, kai mama pagaliau ištekėjo už Čarlzo, kuris jiedviem susipažinus gyveno atskirai, bet vis dar tebebuvo susituokęs su savo pirmąja žmona.

Benas, žinia, taip pat buvo vedęs – Lilę. Sauteriai santuokoje gyveno jau trisdešimt penkerius metus.

Malabara ir Čarlzas. Benas ir Lilė.

Dvi poros, kurios draugavo nuo tada, kai mama susipažino su patėviu – apie dešimt metų.

Naujiena apie bučinį mane labiausiai pribloškė dėl Beno ir Čarlzo draugystės. Vyrai dievino vienas kitą. Draugavo apie penkiasdešimt ar net daugiau metų, nuo tada, kai buvo vaikai ir Plimuto įlankoje lygiu pilko vandens paviršiumi laidydavo akmenukus, žaisdavo piligrimus, statydavo tvirtoves kopose ir gindavosi nuo įsivaizduojamų priešų muškietomis iš lazdų. Bėgant metams, juodu drauge medžiojo ir žvejojo, vaikščiojo į pasimatymus su vienas kito seserimis, buvo pabroliais vienas kito vestuvėse, tapo vienas kito sūnų krikštatėviais.

– Kaip suprasti, Benas tave pabučiavo? – Miegai ūmai išsilakstė. Įsivaizdavau, kaip mama trenkia svečiui antausį. Tokios reakcijos galėjai iš jos tikėtis. – Kas nutiko?

– Po vakarienės išėjome pasivaikščioti, dviese, o tada jis mane prisitraukė, štai šitaip, – sukryžjavusi rankas, mama apglėbė pati save. Atkartodama Beno veiksmus, ji darsyk išgyveno

glamonės prisiminimą. Šypsodamasi griuvo ant lovos ir išsitiesė greta manęs.

Regis, jokio antausio nebuvo.

– Negaliu patikėti. Benas Sauteris mane pabučiavo, – ištarė.

Jos balsas vis dar atrodė keistas.

– Rene, jis mane pabučiavo.

Staiga sumečiau, kas ne taip: balse skambėjo džiaugsmo gaidelės, kurių nebegirdėjau niekad po to, kai Čarlzą ištiko insultas. Džiaugsmas nusileido iš nakties dangaus ir nutūpė motinos balse. Vienas bučinyš – jo sukeltų lūkesčių šviesa – pakeitė viską.

– Kvietė kitą savaitę susitikti Niujorke. Dalyvaus valdybos posėdyje – spręs kažkokį klausimą dėl lašių. Lilė pasiliks Plimute. Nežinau, ką daryti.

Gulėjome aukštiekninkos, įkaitę kūnai tvoskė šiluma.

– Kaip manai, ar sutikti?

Abi supratome, kad klausimas retorinis. Malabara viską planuodavo iš anksto. Jau buvo apsisprendusi.

– Man reikės tavo pagalbos, širdele, – tarė. – Turiu sugalvoti, kaip tai įgyvendinti. Rasti išeitį.

Tįsojau it apmirusi. Nežinojau, kaip reaguoti.

– Joku būdu nenoriu skaudinti Čarlzo. Verčiau mirčiau nei suteikčiau jam dar daugiau sielvarto. Tai užvis svarbiausia. Čarlzui nevalia sužinoti. Jis šito nepakeltų. – Patylėjusi, lyg paskutinį sykį mąstytų apie sutuoktinį, motina pasivertė ant šono ir atsisuko į mane. – Turi man padėti, Rene.

Mamai manęs reikėjo. Supratau, kad laikas nutraukti stojusią tylą, bet galva buvo tuščia. Neišmaniau, ką sakyti.

– Rene, nejau nesidžiaugi dėl manęs? – paklausė mama, pasiremmdama alkūne.

Pažvelgiau į tamsias, viltingas jos akis ir staiga pajutau viduje augantį džiaugsmą. Ne vien dėl jos, bet ir dėl savęs. Malabara įsimylėjo ir savo patikėtine išsirinko mane. Iki tol nė nesupratau, kaip šito troškau. Galbūt viskas išeis į gera. Gal žvalusis Benas išbudins ją iš būsenos, į kurią mama nugrimzdo po Čarlzo insultų ir – kartais – anksčiau. Galbūt rudenį, kai prasidės mokslo metai, ji mus į mokyklą veš deramai apsirengusi, o ne užsimetusi palatą ant naktinių marškinių ir su pagalvės žymėmis nuo miego paburkusiame veide. Gal net susišukuos, pasitęps lūpas blizgiu ir linksmai sveikinsis su pakeliui sutiktais vaikais, kaip daro kitos mamos.

– Žinoma, kad džiaugiuosi, – atsakiau. – Labai.

Išvydusi jos reakciją – dėkingas ašaromis paplūdusias akis, – įsidrąsinau.

– Po visko, ką tau teko išgyventi, tikrai šito nusipelnei, – tariau.

– Širdele, tik šiukštu neprasitark. Niekam. Nei broliui, nei tėčiui, nei draugams. Ničniekam. Tai ne juokai. Pažadėk, Rene. Prisiek, kad nusineši paslaptį į kapus.

Nedvejodama pažadėjau. Džiūgavau gavusi svarbų vaidmenį motinos dramoje ir nė nenutuokiau, kad tąnakt mane jau antrąsyk apsuko aplink pirštą.

Kiti – brolis, patėvis, Benas ir jo žmona Lilė – ramiai snaudė gretimuose miegamuosiuose nė nenumanydami, kad pasaulis susvyravo. Pamiřusi viską aplinkui, mama nutarė siekti laimės, o aš noriai prisijungiau. Abi nepaisėme pavojų, gresiančių įžengus į nepažįstamą teritoriją.

Pro pravirus miegamojo langus įspindus pirmiesiems aušros spinduliams ir saulei pakilus virš tolimojo paplūdimio, dangus virš tos ilgos smėlio ir kopų juostos, skiriančios mūsų įlanką nuo Atlanto, nusidažė ryškiai rausvais, violetiniais ir raudonais potėpiais. Prabudau kupina vilčių. Tedas manęs nebedomino. Iš anksto žinojau, jog vakare, jam atklydus į mūsų verandą, nebesliūkinsiu į paplūdimį, kad pajusčiau, kaip reikliai spaudžiasi prie manęs papilve. Ne, liksiu namie ir stebėsiu motinos flirtą.

2 *Mayflower* – laivas, 1620-aisiais atgabenęs į Naująjį pasaulį pirmuosius anglų puritonus, dabar žinomas kaip piligrimai.